

Budweiser

- Och du är i fin form, sade Ron i telefon, vältränad?

- Visst, sade Arne, har aldrig varit bättre. Några kilos övervikt, föralldel, men förra månaden gick jag tio mil hemma i Sverige, det är sextio miles.

- OK, sade Ron, vi får väl se. Och så var det en annan sak. Ingen sponken. Han använde ordet ”booze”.

- Vad menar du med det, ingen sponken?

- Du vet mycket väl vad jag menar, sade Ron.

- Va, sade Arne.

Motellet låg en kilometer från flygbasen och varannan minut dånade en rote T38 över huset. Eftersom Ron talade från basen förstärktes ljudet ytterligare i telefon.

- Du vet hur det blev förra året, fortsatte Ron.

- Jag vet hur det blev förra året, sade Arne, det blev en jävligt fin tur.

- OK, sade Ron, den var jävligt fin om man anser att...

Orden dränktes i motorbuller. Arne såg flygplanens efterbrännkammare som fyra eldgula punkter i ökendiset.

- Det är klart, sade Arne, att om det är så viktigt för dig, så säger vi det. Ingen sponken. Mig spelar det ingen roll.

- Det är bra, sade Ron. Jag tittar över ikväll så kollar vi utrustningen. See you.

Arne hade kört från San Diego i stekande värme och kommit fram till Ridgecrest på eftermiddagen. Efter passet vid Red Rock Canyon hade han plötsligt förnummit öknen, undflyende i solröken men ändå mäktigt närvarande. På kvällen hade han ätit middag på Clancey's. Filet Mignon hade varit en gargantuanskt obscen köttbit, ensam på en varm tallrik.

Nästa morgon ringde han till Ron.

Senare bestämde han sig för att köpa en ny slidkniv. Flickan i sportaffären visade ett valnötsetui med knivar från Buck.

- Tja, sade flickan, det beror på vad man ska ha den till, jakt, fiske, argument.

- Argument? sade Arne.

- Javisst, sade hon och skrattade, har du inte hört det?

Knivarna hade olika namn: Skinner, Hunter, Lancer, Woodsman. Den största av Bowiemodell kallades the General. Arne bestämde sig för en sextums Frontiersman med skålslipad klinga och elegant dold tonge.

På vägen till motellet köpte han en helflaska Chivas Regal i en delicatessen.

Klockan tre på eftermiddagen var temperaturen fyrtyotre grader Celsius. Han parkerade bilen i skuggan av en sopcontainer bakom receptionen. Rummet var stort, med separat badrum och kylskåp. På ena kortväggen hängde en reproduktion av Fredric Remingtons The Cowboy. Han startade luftkonditioneringen och slog upp en grogg på whisky och coke.

Han fyllde sin filtklädda aluminiumflaska med Chivas Regal och rullade in den i sovsäcken. Sedan tryckte han in paketet i den nedersta delen av ryggsäcken.

Utrustningen låg annars i högar på golvet.

Ron var småväxt, smärt och senig. Han rörde sig snabbt, hade egentligen svårt att vara stilla. Han hade mörkrött, nästan svart hår och glest helskägg. Blickens intensitet mildrades något av de guldbågade glasögonen med negativ brytning. Han talade hastigt med hes, ljus röst.

- OK, OK, sade han, låt oss se. Han granskade sin komihåglista med små rutor för avprickning. - Mugg, bestick, spö, rulle, flugor, dunjacka.

- Check, sade Arne.

- Tält? sade Ron.
- Har inget tält, trodde du skulle ta det.
- OK, spelar ingen roll. Såvida det inte regnar.
- Om det regnar då?
- Då blir vi våta, sade Ron.

Arne visade sin nya kniv. Ron förde eggen mot tumnageln. - Verkar OK, sade han.

- Det är ett konstverk, sade Arne.
- Föralldel. Jag tycker en kniv är ett bruksföremål.
- Alla tycker inte lika, sade Arne.
- Förresten trodde jag ni var bra på sånt här i Sverige. Swedish Steel.
- Vi kan inte göra såna här knivar i Sverige, sade Arne.
- Kanske är det svenskt stål i den?
- Lägg av för fan, sade Arne.

De stod och såg på varandra.

- OK, sade Ron, jag plockar upp dig klockan fem i morgon bitti. Han tittade på whiskyflaskan. - Jag vill komma iväg så tidigt som möjligt.

- Det vill jag med, sade Arne.

Kvart i fem nästa morgon stod Arne vid fönstret och såg på strimman vid horisonten: ljusockra, akvamarin, Hookers grönt och violett, rena färgläran. Stjärnorna hade bleknat men var fortfarande synliga. En truck råkade igång och började röra sig i natriumljuset från bensinstationen. Han rökte dagens första cigarrett och svettades lite under armarna.

Ron bromsade in sin urgamla Chevrolet herrgårdsvagn utanför. Arne tvekade några sekunder framför sin packade ryggsäck. - Det här blir väl roligt, sade han till sig själv innan han gick ut.

De körde österut några minuter, till viadukten före Inyokern; sedan var det bara att stå

på tre-nitiofemman mot norr. Till vänster låg High Sierras södra utlöpare, med mörka taggar och glaciärstrimmor, till höger öknen.

Ron öppnade ett foliepaket med rostade smörgåsar och rev upp en Pepsi.

- Frukost? sade han.

- Jag har faktiskt ätit frukost, sade Arne.

- Javisst ja, sade Ron, du har ju servering på rummet. Han vek omständligt ihop paketet. - Dumt att släpa med när det ändå inte går åt, sade han och började veva ned fönstret.

- Ta hit mackan för guds skull, sade Arne. Jag äter vanligtvis två frukostar. Jag älskar bilringar.

- Är det verkligen säkert att du vill ha? Ron prasslade med folien.

- Ge mig mackan för helvete, sade Arne.

Efter en timmes körning nådde de Owen's Lake, en enorm saltbädd. Vägen gick några hundra meter upp på bergssidan och lämnade fri sikt in i dalgångarna från norr och söder. Arne upptäckte flera rörliga punkter på den gamla sjöbottnen några kilometer bort. Han fixerade punkterna som närmade sig snabbt. Plötsligt insåg han att det var flygplan med grodyngelkroppar och ökenkamouflage som flög på lägsta höjd över saltbankarna. Lättjfullt, ljudlöst, gled de uppför mot dalmynningen och avtecknade sig ett ögonblick i silhuett innan de försvann.

- Häftigt, sade Arne.

- En division A-6, sade Ron som var pilot, so what?

- Nja jag tycker bara att det är häftigt, sade Arne, snyggt, estetiskt.

- De övar terrängföljning, sade Ron, kul flygning om man är lagd åt det hållet.

Klockan tio nådde de Big Pine och stannade för att tanka. De steg ur och gick lite runt bilen. Ron pekade ut en isigt umbratonad spets: Mount Whitney. Det var klart och svag vind. Arne letade efter solglasögon i packningen. När han böjde sig fram kände han

solen bränna mot tyget i skjortan.

Vid bensinmacken låg en drugstore med hembageri. Arne gick in och lät ögonen vänja sig. Rader av färska bakverk fyllde disken. Han skrattade till och köpte sedan två Danish pastries. Från kylen tog han en stor burk Budweiser ljus öl.

När de kommit ut på vägen igen rörde Arne plats på konsolen mellan sätena och tog fram sitt paket.

- Nu ska du få smaka en dansk specialitet, sade han och myste, öl och wienerbröd, det har du aldrig ätit, va. Han tog fram bröden och beredde sig att öppna ölburken.

- Stopp för fan, sade Ron, vi kan inte dricka öl här.

- Vad menar du, kan vi inte dricka öl här? Du larvar dig, sade Arne.

- Jag larvar mig inte, det är lagbrott.

- Lagbrott, du är inte klok, sade Arne.

Ron bromsade och körde ut på vägrenen. Hans rödlätta ansiktsfärg hade djupnat.

- Du vet förmodligen lika bra som jag att man inte ens får ha öl i kupen, sade han, alla slag av alkohol ska förvaras i bakluckan under färd. Jag kan förlora körkortet för det här.

- Men, sade Arne, vem kontrollerar det, här i öknen?

- Det spelar ingen roll, det är lagbrott.

Arne satt en stund och stirrade på burken: Budweiser - King of beers. Sedan öppnade han dörren och gick runt bilen. Han fick upp bakluckan och tryckte ned burken i sin ryggsäck. Händerna darrade och han var torr i munnen.

Grusvägen drog uppför en canyon i tvåra serpentsvängar. Öknens salviabuskar och kaktus ersattes vartefter av grovstammig tall med insprängt vide. På åttatusen fots höjd slutade vägen med en parkeringsplats. Ledens början utmärktes av en snidad trätavla.

En urblekt uggle med scouthatt rimmade hurtigt: give a hoot, don't pollute. Redan

ansträngningen att lyfta ryggsäcken ur bilen fick Arne att flåsa.

- Vi borde stanna ett dygn för höjdsjukans skull, sade Ron, men detta är ju en jävla plats att vara på. Jag föreslår att vi går till första sjön idag, det är bara tolv kilometer.

- Som du vill, sade Arne och började snöra sina Sierra sneakers, ett slags lätta tygkängor med gummisula. De var spritt nya och han hade blött skaften för att de skulle forma sig bättre.

Till en början var stigningen måttlig. Leden gick över hård sandjord genom ett bestånd redwood. Marken var översållad av fotbollsstora kottar.

- Du skulle ha ett niofotsspö, sade Ron, eller ännu längre.

- Det är möjligt, sade Arne, men jag trivs med mitt korta teleskopspö.

- Långa personer ska ha långa spön, det är helt enkelt logiskt. Dessutom kastar du brutalt.

- Brutalt? sade Arne.

- OK, OK, kanske inte brutalt, men du förflyttar linan med kraft, låter inte spöt göra jobbet.

- I så fall, sade Arne, spelar det väl ingen roll om jag har kort eller långt spö?

- Tänk att du alltid ska missförstå. Fattar du inte att du skulle komma mer till din rätt med ett längre spö?

- Nej, svarade Arne.

De gick i sicksack på skrå de sista fem kilometrarna, som steg brant mot passet. Arne flåsade och försökte följa den gamla regeln: slå av på takten om andningen ökar och sedan finna en rytm som håller andningen konstant.

Ron väntade precis i passhöjden och såg ner mot sjön. Palissadglaciären vältrade trögt mot isfallet, som tycktes egendomligt nära i den klara luften.

- Jag tyckte du sa att du hade bra kondis, sade Ron.

- Det är inte det, sade Arne, jag är inte van vid höjden. Han stod framåtlutad med

händerna på knäna och svalde mot illamåendet.

- Det är klart, fortsatte Ron, att tio kilo extra runt midjan inte precis underlättar. Han använde ordet ”facilitate”.

- Håll käften, sade Arne och spottade seg saliv.

De slog läger vid en bäck, femhundra meter från sjön. Vindfällda tallar gav sittplats och bränsle. På tolv tusen fots höjd fanns varken röta eller insekter och veden hade med tiden fått benartad färg och struktur. Ron riggade sitt grafitspö med vit, flytande lina och gick mot sjön.

- Om en timme blir det mörkt, sade han, vi hinner lagom fixa middag.

- Kommer strax, svarade Arne, ska bara ta igen mig fem minuter.

Han såg Ron försvinna i en gip och öppnade ryggsäcken. Fältflaskan kändes varm i kvällskylan. Han tog några klunkar, höll flaskan på rak arm ett ögonblick och drack igen. Innan han gick ned till sjön placerade han flaskan överst i säcken, med handduken ovanpå.

Ron hade vadat ut till en flat sten, där han skickligt lade ut några switchkast. Den ljusa linan ritade arabesker i motljuset. Det var absolut vindstill. Från glaciären anades då och då en skälkning: nätt och jämt märkbara vibrationer från fallande is. Ron hade fått tre trettiocentimeters öringar med rödgul buk.

- Får jag låna din kniv, sade han, jag har glömt min.

Han rensade händigt fiskarna och slängde eller tappade sedan kniven som slamrade mot stenen.

- Hörru var lite försktig med kniven, sade Arne och gick ut i vattnet.

- Va? sade Ron.

- Vill du vara snäll och ge fan i att förstöra min kniv, sade Arne och höjde rösten. Han strök av kniven och stack den i slidan.

- Jaså kniven, sade Ron och började switcha ut ett nytt kast, förlåt så mycket, jag

glömde att det var en skulptur.

Arne gick upp och satte sig i strandbrinken.

- Ska du inte fiska, frågade Ron, är du trött?

- Nej, jag har tappat lusten.

- Tappat lusten, sade Ron, har vi inte kommit hit för att fiska?

Arne reste sig och började gå runt sjön.

Han blev alltid överraskad av den korta skymningen. En halvtimme efter solnedgången var det helt mörkt. När ögonen adapterat sig gick det dock lätt att ta sig fram i det intensiva stjärnljuset. Han gick så småningom mot lägerplatsen, där Ron gjort en flammande törvedseld.

- Det ska smaka bra med stekt firre, sade Arne.

- Det kan du säga igen, sade Ron med egendomlig betoning.

Arne blev plötsligt medveten om att Ron stod och log och höll fältflaskan som för att skåla.

- Cheers, sade han och vände flaskan upp och ned. När whiskyn runnit färdigt skakade han flaskan för att få ut de sista dropparna. Han gick ned till bäcken och fyllde flaskan. Sedan gick han snabbt tillbaka till elden.

- Have some water, sade han leende och sträckte fram flaskan.

Under natten sjönk temperaturen till minus tio grader Celsius. Arne hade sparkat upp en flack grop och grävt en särskild fördjupning för höftbenet. I gropen hade han brett ut regnstället och lagt luftmadrassen ovanpå. Han hade krupit ned i sovsäcken med alla kläderna på, inklusive dunjackan. Kängorna var huvudkudde. Han hade dragit ihop sovsäckens öppning till en centimeterstor springa. Han hade frusit en timme och sedan somnat. Flera gånger hade han vaknat och halvt i panik letat efter andningshålet.

Han steg upp i gryningen och gjorde upp eld. Medan elden tog fart joggade han i små

cirklar och satte sig sedan på ett av de fallna träden. Det slog honom att stammarna var spiralvridna, åt samma håll och ungefär lika mycket. Han funderade på möjliga orsaker: årstidsväxling, solen, vindar.

Ron kom upp och de drack kaffe. Arne började samla ihop sina saker.

- Ska du packa? frågade Ron.

- Ja, jag går ned idag.

- Men, vafan vi har ju inte börjat än?

- Jag är ledsen, sade Arne, men jag mår inte bra. Kanske är det höjdsjuka. Hur som helst går jag ned. Du kan väl stanna, jag kan säkert få lift från parkeringsplatsen.

- Du är fan inte klok, avbröt Ron, vi fiskar i Sierra max en gång om året och så går du ned utan att ens blöta en fluga. Förresten finns det inte folk här i oktober.

- Jag är ledsen, sade Arne.

De gick utan ett ord.

Halvvägs nere fick Arne skavsår. Han hade snört kängan slarvigt efter en rast och efter några minuter var blåsan där, stor som en barnhand. Ron tycktes inte märka något utan gick på i vanlig takt. Arne såg honom på raksträckorna ett tag, sedan var han borta.

Ungefär en halvmil från parkeringsplatsen korsade leden en bäckravin med sidor av stenblock och grus. På sluttningens krön satt Ron med ena benet utsträckt. Han hade kavlat upp byxan och betraktade sitt knä, som var rött och svullet. När Arne kom fram sade Ron:

- Klev fel i de förbannade blocken. Kan inte stödja på benet. Knät har gått åt helvete.

Ron använde glosan ”screwed up”. Han svettades och glasögonen var immiga. Han såg på Arne och fortsatte:

- Vill du hämta lite vatten? Jag är så jävla törstig.

Arne tvekade någon sekund och gick sedan något tiotal meter ned på stigen. Han

stannade, tog långsamt av sig ryggsäcken och lade den på marken. Han trevade och fick tag på ölburken. Pedantiskt jämnade han till en plätt i gruset och ställde ned burken.

- Have some Budweiser, sade han.

Därefter tog han på sig ryggsäcken och började gå leden mot parkeringsplatsen, lätt haltande.

BENGT BERGSTRÖM